

Płacz, płacz kto żyw

Tekst XVIII w.

(Mioduszewski)

1. Płacz, płacz kto żyw, pa - trząc na dziw
2. Strasz - ny to sąd, z ło - tra - mi w rząd
3. Sło - ŋce ten dzień, u - kryw - szy w cień

na żal tak nie - sły - cha - ny, że ży - we - go Bo - ga Syn,
Je - zu - sa po - li - czo - no, cho - ciał - wiek za - wi - nił
no - cą się za - sła - nia - ło, że - by swym na ta - ką śmierć

na śmierć jest ska - za - ny.
Bo - ga za - wie - szo - no.
o - kiem nie pa - trza - ło.

4. Żałosny wtór niemównych gór, a zadumane skały,
Krwawych łez nie mogąc lać, z żalu popękały.
5. Wisi nasz Bóg, wszystek do nóg Krwią Swą na krzyżu zlany,
Wszystko płacze, a zły człek nie dba o te rany.
6. O Jezu nasz, taką to masz za Swoją śmierć nagrodę!
My Cię krzyżujemy znów, pijąc grzech jak wodę.
7. Lecz widząc stąd, nasz wielki błąd, to przed Tobą stanowim,
Że już dla miłości Twej, grzechów nie ponowim.
8. W ostatku tak, na zgody znak, o Jezu, między nami,
Podpiszem się Tobie dziś: Ty Krwią, a my łzami.